

лишь това знание. Отъ това мнозина като станъли усердни въ религіозны-ты, учили Писанія-та даже и на старость. А за счастье-то днесъ общо съставены-ты училища, улесняватъ твърдѣ много средства-та ти. Ако не можешъ да четешъ Писанія-та, то дѣца-та ти, съсѣди-ти ти, или пріятели-ти ти безъ съмнѣніе ще ти прочетѣтъ съ радостъ еднѣ главѣ. Трѣбува да частишь и въ Църквѣ-тѣ, гдѣ-то ся четѣтъ Писанія-та. Ако ти остави завѣтъ чадолюбивый-тъ ти баща, то щѣше ли да ся успокоишь нѣкога до гдѣ не научишь съдържаніе-то му? Нѣка да е прочее попеченіе-то ти за вѣчно-то блаженство поне толкова колкото за по голѣмы-ты ти привременны ползы.

Обаче, при всичко що казахъ, страхъ мя е, че мнозина, които иматъ Писанія-та ще ги презрѣтъ: ще ги оставѣтъ да стоѣтъ затворены въ книгохранилници-ты, или ще ги гледатъ само като книги за дѣца-та имъ. Що да ви кажъ, или какъ да вы убѣдиж да внимавате въ тайж голѣмѣ длъжность? Разбирамъ истиннѣ-тѣ причинѣ на нераденіе-то: обычате грѣхове-ты си, и ся боите че четеніе-то на Писанія-та или ще вы принуди да ги оставите, или да ги ненавидите ако пребывате въ тѣхъ. Обаче, Ахъ! не ся лъжете. Що казува самъ Исусъ Христосъ? “Тоя е сѣдъ-тъ, че свѣтлина-та дойде въ свѣтъ-тъ, и человекци-ти обикнѣхъ тмнинѣ-тѣ повече отъ свѣтлинѣ-тѣ, защото дѣла-та имъ бѣхъ